

גמרא:

במשנה מבואר שאם כתב "מהיום ולאחר מיתה", קנה הבן את הנכסים לאחר מות אביו בקנין גמור.

ומקשה הגמרא: **וכי כתב "מהיום ולאחר מיתה" מאי הוי?** כלומר, מדוע הוי מתנה גמורה?

הא תנן במסכת גיטין: הכותב לאשתו "הרי זה גיטך מהיום ולאחר מיתה", **גט ואינו גט, דהינו, מספקא לן מה כוונתו באותו גט, האם התכוין לומר "מעכשיו יהא גט אם אמות", ובמקרה זה הגט חל.**

או שמא חזר בו, וכוונתו לגרשה לאחר מותו. ובמקרה זה הגט בטל. ד"אין גט לאחר מיתה".

ולכן, **אם מת, מספק, חולצת** [שמה אלמנה היא, וצריכה יבום], **ולא מתייבמת** [שמה גרושה היא, ואינה טעונה יבום]. עד כאן המשנה.

ואם כן קשה, מדוע במשנתנו כשכתב "מהיום ולאחר מיתה" הוי מתנה גמורה, ולא חששנו שמא חזר בו והתכוין להקנות לו את המתנה לאחר מיתה, ואין קנין לאחר מיתה?

ומתרצת הגמרא: **התם גבי גט, שאי אפשר**

נמצא שלא הקנה להם כלום אלא אחר מותו, ואין קנין לאחר מיתה. **דברי רבי יהודה.**

רבי יוסי אומר, אינו צריך לכתוב "מהיום". ובגמרא מבואר טעמו, לפי שהזמן הכתוב בשטר מוכיח עליו שמאותו היום הקנה להם את גוף הקרקע, שאם לא כן, למה כתב את הזמן בשטר?!.

ולכן, **הכותב נכסיו לבנו לאחר מותו, באופן המועיל כנ"ל, האב אינו יכול למכור את הנכסים מכירה מוחלטת, מפני שהן כתובין לבן, וגופן קנוי לו.**

וחבן אינו יכול למכור את הנכסים בחיי האב מפני שהן ברשות האב לפירות עד מותו.

ולכן, אם **מכר האב** את הנכסים בחייו ולא פירש מה כוונתו, הנכסים **מכורים לפירותיהם עד שימות**⁽¹⁴⁴⁾. וכשימות, חוזרים לבן או ליורשיו. כיון שגוף הנכסים קנוי לבן כבר מעכשיו.

ואם **מכר הבן** את הנכסים בחיי האב, **אין ללוקח בהן כלום, עד שימות האב.**

וכשמת, זכה הלוקח בנכסים ובפירות כמו הבן.

ובגמרא יבואר האם גם במקרה שמת הבן בחיי האב יזכה הלוקח בנכסים:

מיתה היא שייכת לשני.

144. ומוכח מכאן, שאם שייר לעצמו פירות, יכול למוכרם למי שירצה.

ועיין במשנה למלך (מכירה כד טז)

שהקשה מכאן על דברי הריב"ש, שמשמע מדבריו שאם שייר פירות לעצמו אינו יכול למוכרם לאחר.

ועיין באור שמח שם כמה שיישב דברי הריב"ש.